

ΠΡΑΚΤΙΚΑ ΤΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ ΑΘΗΝΩΝ

ΣΥΝΕΔΡΙΑ ΤΗΣ 20^{ΗΣ} ΜΑΪΟΥ 1937

ΠΡΟΕΔΡΙΑ ΑΛΕΞ. ΜΑΖΑΡΑΚΗ

ΠΡΑΞΕΙΣ ΚΑΙ ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ ΤΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ

Ἡ Ἀκαδημία προσεκλήθη νὰ μετάσχη: 1^{ον} Εἰς τὰς ἐορτὰς ἐπὶ τῇ 250ετηρίδι ἀπὸ τῆς ιδρύσεως, τῆς ἐν Χάλλῃ Ἀκαδημίας τῶν Φυσιοδιφῶν καὶ 2^{ον} Εἰς τὸ ἐν Ἀμστελοδάμῳ συνερχόμενον κατ' Ἰούνιον ἐ. ἐ., Διεθνὲς Γεωγραφικὸν Συνέδριον.

Ἀποφασίζεται ἡ ἀποστολὴ συγχαρητηρίων γραμμάτων εἰς τὴν Ἀκαδημίαν τῶν Φυσιοδιφῶν τῆς Χάλλης καὶ ἡ ἀντιπροσώπευσις τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν ὑπὸ τοῦ αὐτόθι καθηγητοῦ τῆς χειρουργικῆς κ. **Stieda**.

Ὁ κ. **Μ. Γερουλᾶνος** λαβὼν τὸν λόγον εἶπε τὰ ἑξῆς περὶ τῆς Γερμανικῆς Ἀκαδημίας τῶν φυσικῶν ἐπιστημῶν, Academia Caesarea Leopoldino - Carolina Naturae curiosum, ἐπὶ τῇ 250^ῃ ἐπετείῳ ἀπὸ τῆς ιδρύσεώς της:

Ἡ οὕτω ἀποκαλουμένη καὶ ἐν Halle τῆς Γερμανίας ἐδρεύουσα Ἀκαδημία τῶν φυσικῶν ἐπιστημῶν, ἐορτάζει τὴν 28 Μαΐου τρέχοντος ἔτους τὴν 250^{ῃν} ἐπέτειον ἀπὸ τῆς ιδρύσεως αὐτῆς. Εἶναι ἐπομένως αὕτη ἡ ἀρχαιοτέρα Ἀκαδημία τῆς Γερμανίας καὶ μία τῶν ἀρχαιοτέρων Ἀκαδημιῶν τοῦ κόσμου.

Ἡ Ἀκαδημία αὕτη ιδρύθη ἐν ἔτει 1652 ὑπὸ τεσσάρων ἱατρῶν ὡς ἰδιωτικὸν ἐπιστημονικὸν σωματεῖον ὑπὸ τὸ ὄνομα Akademia naturae curiosum ἐν τῇ ἐλευθέρῳ πόλει τῆς Schweinfurt γεγονὸς κατὰ τοῦτο ἀξιοσημείωτον καθόσον ἡ ἰδρυσις αὐτῆς ἐγένετο μόλις τελευτήσαντος τοῦ 30^{ετούς} πολέμου, ὅστις τοσαύτην ἐρήμωσιν ἐπέφερεν ἐν Γερμανίᾳ καὶ κατάπτωσιν τοῦ γερμανικοῦ λαοῦ. Ὡς κύριος ἰδρυτῆς ἀναφέρετο ὁ Διδάκτωρ τῆς Ἰατρικῆς Ἰωάννης Λαυρέντιος Bausch, ἐμπνευσθεὶς πρὸς τοῦτο ἐκ τῆς ἐπισκέψεως τῶν ἐν Ἰταλίᾳ συγχρόνων Ἀκαδημιῶν, ὡς τῆς Παδούης, Βενετίας, Φερράρας, Βολωνίας, Ρώμης, Νεαπόλεως καὶ Φλωρεντίας. Οὗτος μετὰ τριῶν ἐτέρων ἱατρῶν ἐκ τῆς αὐτῆς πόλεως ἀπεφάσισαν τὴν

ἴδρυσιν Ἀκαδημίας «πρὸς ἐξερεύνησιν τῆς φύσεως καὶ δι' ὄφελος τῆς ἀνθρωπότητος», ὥς ἐν τῷ ἰδρυτικῷ πρωτοκόλλῳ ἀναφέρεται. Πόσον δὲ ἐπικαιρὸς ἦτο ἡ σύστασις τοῦ τοιούτου ἐπιστημονικοῦ σωματείου προκύπτει ἐκ τοῦ μεγάλου ἀριθμοῦ τῶν εἰς συνεργασίαν ἀμέσως προθυμοποιηθέντων ἐπιστημόνων καὶ τῶν ἐξ ὅλης τῆς Γερμανίας εἰς τὰς συνεδριάσεις προσερχομένων καὶ τῶν συζητήσεων μετεχόντων μελῶν. Ἐκ τῶν κατωτέρω δὲ ἀναφερομένων ἐμφαίνεται ὅποιας ἀναγνωρίσεως ἔτυχεν ἡ Ἀκαδημία ταχέως πανταχόθεν.

Συμφώνως πρὸς τὸ πνεῦμα τοῦ μεσοῦντος 17^{ου} αἰῶνος οἱ ἐταῖροι προσέλαβον τὴν ἐπωνυμίαν *Ἀργοναῦται* διότι «ἐξωρμήθησαν ἵνα ἀναγνωρίσωσιν ἄγνωστα τῇ ἐπιστήμῃ ἐδάφη καὶ προσκομίσωσι τὸ χρυσοῦν δέρας τῆς ἐπιγνώσεως πρὸς ὄφελος τῆς ἀνθρωπότητος». Προσέτι δὲ ἕκαστον μέλος προσελάμβανεν ὥς Ἀκαδημαϊκὸς ἴδιον κλασσικὸν παρεπώνυμον.

Αἱ συνεδριάσεις ἐλάμβανον χώραν κατ' ἀρχὰς εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Ἰδρυτοῦ Δρος Bausch, κατόπιν εἰς τὴν αἴθουσαν τῶν συνεδριάσεων τοῦ Δημαρχείου τῆς Schweinfurt. Βραδύτερον ἕκαστος πρόεδρος μετέφερεν τὴν ἔδραν τῆς Ἀκαδημίας εἰς τὸν τόπον ὅπου παρέμενεν καὶ οὕτω ἐχρημάτισαν ὥς ἔδρα τῆς Ἀκαδημίας διάφοροι πόλεις, ὥς αἱ Nürnberg (1686), Augsburg (1693), Altdorf (1730), Erfurt (1736), Ansbach (1769), Erlangen (1786), Breslau, Jena (1858), Dresden (1862), κλπ. ἀλλὰ ἀπὸ τοῦ 1878 παρέμεινεν ὡς διαρκὴς ἔδρα ἡ Halle, ὅπου ἀπὸ τοῦ 1904 ἀπέκτησεν ἡ Ἀκαδημία ἴδιον οἶκημα, κατ'ἀλλήλον διὰ τὸ ἐπεκταθὲν ἔργον ταύτης, καὶ πρὸς στέγασιν τῆς μεγάλης αὐτῆς Βιβλιοθήκης.

Ἡ μεγάλη ἐπιστημονικὴ καὶ κοινωνικὴ σημασία τὴν ὁποίαν τὸ ἰδιωτικὸν τοῦτο σωματεῖον ταχέως ἀπέκτησε, προκύπτει ἐκ τοῦ γεγονότος, ὅτι μόλις 25 ἔτη ἀπὸ τῆς συστάσεως αὐτοῦ ἀναγνωρίζεται ἐπισήμως δι' αὐτοκρατορικοῦ καταστατικοῦ χάρτου, παρασχεθέντος ἀπὸ ἡμερομηνίας τῆς 3 Αὐγούστου τοῦ 1677 ὑπὸ τοῦ Αὐτοκράτορος Λεοπόλδου τοῦ Α^{ου}, καὶ ὅστις ἀποδίδει εἰς αὐτὴν τὸ ὄνομα: *Sacri Romani Imperii Akademia Naturae curiosum*. Δέκα ἔτη βραδύτερον διὰ νέου Αὐτοκρατορικοῦ Διατάγματος ἐκδοθέντος ἀπὸ ἡμερομηνίας 7 Αὐγούστου τοῦ 1687 ἀναγνωρίζονται εἰς τὴν Ἀκαδημίαν τοιαῦτα δικαιώματα καὶ προνόμια, ὅποια οὐδὲν ἕτερον ὅμοιον ἐπιστημονικὸν σωματεῖον ἀπῆλανσεν. Ὁ Πρόεδρος τῆς Ἀκαδημίας ἐφ' ὅρου ζωῆς ἐκλεγόμενος, ἐδικαιοῦτο νὰ φέρῃ περιτραχήλιον χρυσοῦν ἄλυσον, ἐξ ἧς ἦτο ἀνηρτημένη ἡ εἰκὼν τοῦ Αὐτοκράτορος, προσέτι ἔφερεν τὸν τίτλον τοῦ αὐτοκρατορικοῦ μυστικοσυμβούλου καὶ ἀπέκτα *κληρονομικὸν τίτλον εὐγενείας* ἀπολαμβάνων τῶν αὐτῶν δικαιωμάτων καὶ θεωρούμενος ἰσότημος πρὸς τοὺς λοιποὺς εὐγενεῖς καὶ μεγιστάνας τῆς Αὐτοκρατορίας. Ἀπεκαλεῖτο *κόμης τοῦ Lateran* καὶ τῆς αὐτοκρατορικῆς αὐλῆς, *Pfalzgraf von Lateran und des Kaiserlichen*

Hofes, και εΐχεν επομένως όλα τὰ προνόμια τὰ ἐκ τοῦ τίτλου τούτου προκύπτοντα.

Ἦτοι, εΐχε τὸ δικαίωμα νὰ ὀνομάζῃ δικαστὰς καὶ δημοσίους συμβολαιογράφους, ν' ἀπονέμῃ ἐπίσημα οἰκόσημα (Warpen), νόθα παιδιά νὰ νομιμοποιῇ, νὰ ὀρίζῃ κηδεμόνας καὶ Ἐπιτρόπους, νὰ νομιμοποιῇ υἱοθετήσεις καὶ ἐνηλικιώσεις, νὰ διατάσῃ ἀπελευθερώσεις κρατουμένων προσώπων καὶ ἀποδίδῃ τὴν ἠθικὴν ἀποκατάστασιν εἰς ἕτερα τοιαῦτα.

Ἡ Ἀκαδημία εΐχε τὸ δικαίωμα ν' ἀναγορεύῃ Διδάκτορας, Προλήτας, Πτυχιούχους (Magister, Lizentiaten, Bakkalaureaten), ὅχι μόνον τῆς Ἰατρικῆς Σχολῆς καὶ τῶν φυσικῶν Ἐπιστημῶν, ἀλλὰ καὶ τῆς Φιλοσοφικῆς καὶ τῆς Νομικῆς ὥς καὶ νὰ στεφανώνῃ ποιητὰς καὶ λογοτέχνας. Ἐφερεν δὲ ἡ Ἀκαδημία ἴδιον οἰκόσημον καὶ φέρει τοῦτο μέχρι σήμερον, κοσμούμενον διὰ τοῦ ρητοῦ «Nunquam otiosus».

Διὰ νέου Αὐτοκρατορικοῦ Διατάγματος ἀπὸ 12 Ἰουλίου τοῦ 1742 ἐκδοθέντος ὑπὸ Καρόλου τοῦ Ζ' ἐπιβεβαιοῦνται ἅπαντα τὰ ἄνω δικαιώματα καὶ προνόμια εἰς τὴν Ἀκαδημίαν. Τὸ διάταγμα ἔχει χαρακτηῖρα ἰδρυτικοῦ καταστατικοῦ χάρτου, διὸ καὶ ἡ Ἀκαδημία φέρει ἕκτοτε παρὰ τὸ ἐπώνυμον Leopoldina καὶ τὸ ἐπώνυμον Carolina συγχρόνως, εἰς ἀνάμνησιν καὶ τοῦ εὐεργετήσαντος αὐτὴν Αὐτοκράτορος Καρόλου τοῦ ΣΤ'.

Τὰ προνόμια ταῦτα ἐξήσκησεν ἡ Ἀκαδημία μέχρι τοῦ δευτέρου ἡμίσεως τοῦ 19^{ου} αἰῶνος. Τοῦ κληρονομικοῦ τίτλου εὐγενείας παρητήθησαν οἰκειοθελῶς οἱ μετὰ τὸ ἔτος 1818 πρόεδροι. Οὕτω ὁ τελευταῖος φέρων τὸν τίτλον εὐγενείας πρόεδρος ὑπῆρξεν ὁ Ἰατρὸς Friedrich von Wendt ἀπὸ τὸ Erlangen (1811-1818).

Τὸ δικαίωμα ἀναγορεύσεως διδασκόντων οὐδέποτε ἀφηρέθη ἀπὸ τὴν Ἀκαδημίαν, ἐξήσκησεν δὲ αὕτη τοῦτο μετὰ τὴν κατάργησιν τῆς πρώτης γερμανικῆς Αὐτοκρατορίας καὶ ἐν ὀνοματί καὶ ὑπὸ τὴν προστασίαν ὅλων τῶν Βασιλέων τῆς Πρωσσίας μέχρι καὶ τοῦ Αὐτοκράτορος Γουλιέλμου τοῦ Α'. Ὑπὸ τοῦτον ἀνηγόρευσεν διδάκτορας τοὺς ἐξερευνητὰς τῶν πολικῶν χωρῶν Payer καὶ Weyprecht καὶ τὸν ἀφρικανὸν ἐξερευνητὴν Henry Stanley ἐν ἔτει 1879. Τελευταῖος δὲ ἀναγορευθεὶς ὑπ' αὐτῆς διδάκτωρ εἶναι ὁ γάλλος βοτανικὸς Naudin ἐν ἔτει 1886.

Οὕτω καταλυθείσης τῆς πρώτης γερμανικῆς Αὐτοκρατορίας ἡ Ἀκαδημία περιέσωσεν δείγματα τῆς ἰσχύος ἐκείνης καὶ κατὰ τὴν δευτέραν αὐτοκρατορίαν, ἐπιζήσασα καὶ ταύτης καὶ διατηροῦσα τὸ ἐπιστημονικὸν αὐτῆς κῦρος μέχρι σήμερον. Ὅποίας δὲ ἀναγνωρίσεως καὶ ἐκ μέρους τοῦ διεθνοῦς ἐπιστημονικοῦ κόσμου ταχέως αὕτη ἔτυχεν προκύπτει ἐκ τοῦ γεγονότος ὅτι μετὰ τῶν 4.000 Βιογραφιῶν καὶ εἰκόνων χρηματισάντων μελῶν τῆς Ἀκαδημίας, αἵτινες ἐν τοῖς Ἀρχείοις αὐτῆς φυλάττονται συγκαταλέγονται καὶ τοιαῦται ὅλων σχεδὸν τῶν μεγάλων καὶ διασημωτάτων Ἰατρῶν

καὶ φυσιοδιφῶν τῶν δύο προτελευταίων αἰώνων. Καὶ ἀναφέρω ὀλίγα μόνον ὀνόματα, ὥς:

Τὸν ἀνατόμον Morgagni τῆς Παδούης (1709).

Τὸν Βοτανικὸν Karl von Linné, Upsala (1736).

Τὸν φυσιοδίφην Albert von Haller, Göttingen (1750).

Τὸν Alexander von Humboldt (1793) καὶ Wolfgang von Goethe (1818).

Τὸν χημικὸν Berzelius Stockholm (1820).

Τὸν Karl Ernst von Baer, St. Petersburg (1820).

Τὸν διάσημον φυσιοδίφην Cuvier τῶν Παρισίων (1820).

Τὸν Franz von Schiebold, Leyden 1822.

Τὸν Josef von Fraunhofer, München (1824).

Τὸν βοτανικὸν Jakob Schleiden, Jena (1824).

Τὸν Rudolf Virchow, Berlin (1852). Τὸν Charles Darwin, London (1857).

Τὸν Th. Huxley, London (1857). Richard Owen, London (1857).

Τὸν ἀνατόμον Albert Kölliker, Würzburg (1858). Τὸν Justus von Liebig (1859).

Τὸν Max von Pettenkofer, München (1859). Τὸν Werner v. Siemens (1887),
πλείστους ἄλλους.

Καὶ σήμερον θεωρεῖται παρὰ παντὸς ἐπιστήμονος μεγάλη τιμὴ ν' ἀποτελῇ μέλος τῆς ἐν Halle Ἀκαδημίας καὶ ἔτι μᾶλλον νὰ τιμηθῇ ὑπὸ ταύτης διὰ τοῦ Cothenius μεταλλίου ἢ διὰ τοῦ Βραβείου τοῦ Forel, ἅτινα δι' ἐξαίρετον ἐπιστημονικὴν δρᾶσιν ἀπονέμει ἡ Ἀκαδημία.

Τὸ ἐπιστημονικὸν ἔργον τῆς Ἀκαδημίας θέλω συνοψίσει ἐν ὀλίγοις.

Ἐν ἀπὸ τὰ πρῶτα μελήματα τῆς Ἀκαδημίας ὑπῆρξεν ἡ ἰδρυσις Βιβλιοθήκης πολυτιμωτάτης σήμερον, καθόσον ἐν αὐτῇ διαφυλάττονται ὅχι μόνον συγγράμματα καὶ αὐτόγραφα διασήμων μελῶν ἀλλὰ καὶ πλεῖστα ἔτι ἀρχαιότερα Βιβλία ἐκδοθέντα καὶ πολὺ πρὸ τῆς ἰδρύσεως τῆς Ἀκαδημίας. Ἡ Βιβλιοθήκη αὕτη περιλαμβάνει σήμερον πλέον ἢ 110.000 τόμους, μεταξὺ τῶν ὁποίων συγκαταλέγονται χειρόγραφα καὶ πρωτόκολλα ἐρευνητικῶν ἐργατῶν ἐξαιρέτου σημασίας ἅτινα ἔνεκα τοῦ ὄγκου αὐτῶν δὲν κατέστη δυνατόν νὰ δημοσιευθῶσιν. Τὸ δὲ ἀρχεῖον αὐτῆς περιλαμβάνει περὶ τὰς 40.000 μονογραφίας δημοσιευμάτων τῶν μελῶν αὐτῆς.

Ἐτερον μέλημα αὐτῆς ὑπῆρξεν ἡ ἔκδοσις ἰδίου περιοδικοῦ συγγράμματος περιλαμβάνοντος τὰς ἐν τῇ Ἀκαδημίᾳ ἀνακρινάσεις καὶ συζητήσεις ἢ ἐργασίας ἐπιφανῶν αὐτῆς μελῶν.

Ἦδη ἀπὸ τοῦ 1670 ἦτοι ὀλίγα ἔτη μετὰ τὴν ἰδρυσιν αὐτῆς ἐκδίδεται τὸ περιοδικόν: Ephemerides Medico-Physicae Germanicae Naturae Curiosum 57 ἔτη βραδύτερον ἐν ἔτει 1727 ἀντεκατεστάθησαν αἱ Ἐφημερίδες διὰ τοῦ περιο-

δικοῦ: Acta Physico-Medica Akademiae Caesareae Leopoldino-Carolinae Naturae Curiosum.

Τοῦτο ἀπὸ τοῦ 1757, ἥτοι μετὰ 30^{ετῆ} ἔκδοσιν μετονομάζεται εἰς Nova acta Ph. Me. Ak. Caes. L.-C. Naturae Curiosum καὶ ἑξακολουθεῖ ἐπὶ πολλὰς δεκαετίας ἐκδιδόμενον.

Ἐνῶ δὲ ἡ μέχρι τοῦδε χρησιμοποιουμένη γλῶσσα ἦτο ἡ λατινική, ἀπὸ τοῦ 1755 ἐκτυποῦνται τινὰ τῶν δημοσιευμάτων εἰς γερμανικὴν μετάφρασιν ἀποτελέσαντα ἴδιον περιοδικὸν ὑπὸ τὸν τίτλον:

Der Römisch Kaiserlichen Akademie der Naturforscher auserlesene Medizinish-Chirurgisch-Anatomisch-Chemisch-Botanische Abhandlungen.

Τοῦ περιοδικοῦ τούτου ἔξεδόθησαν 19 τόμοι. Ἀπὸ τοῦ ἔτους 1859 ἐκδίδεται τὸ Περιοδικὸν Leopoldina. Amtliches Organ der Kaiserlich Leopoldino-Carolinischen Deutschen Akademie der Naturforscher, ὅπερ περιλαμβάνει περιλήψεις ἐπιστημονικῶν ἀνακοινώσεων καὶ Ἔργασιων καὶ εἰδήσεις ἀφορώσας τὴν Ἀκαδημίαν. Ἐξακολουθεῖ δὲ τοῦτο ἐκτὸς μικρὰς τινὸς διακοπῆς ἐκδιδόμενον μέχρι τοῦ 1930.

Πῶς ἐξηγεῖται ὅμως ἡ μεγάλη ἐπιτυχία καὶ πρόοδος τὴν ὁποίαν ἡ Ἀκαδημία αὕτη παρουσιάζει εἰς ἐποχὴν μάλιστα τοιαύτης κοινωνικῆς καὶ πολιτικῆς κατπτώσεως τῆς Γερμανίας;

Πρὸ τινος ὁ Helmuth Minkowski (Arch. d. Kulturgesch. 26. 1936) καὶ κατ' αὐτὰς ἐπ' ἀφορμῇ τῆς ἐπετηρίδος τῆς Ἀκαδημίας ὁ Walter v. Brunn. (Leipzig. Forschungen u. Fortschritte 13. Jahrg. N° 14), πραγματευόμενος τὸ θέμα, πῶς προῆλθον αἱ διάφοραι Ἀκαδημίαι αἱ ἰδρυθεῖσαι ἀπὸ τὰ τέλη τοῦ 15^{ου} αἰῶνος, ἀποδίδουσι μὲν τὴν ἰδρυσιν τούτων εἰς τὸν ἀναγεννώμενον νέον αἰῶνα καὶ τὴν ἐπίδρασιν τῶν ἀρχαίων συγγραφέων, ἰδίως δὲ τοῦ δαιμονίου πνεύματος τοῦ Πλάτωνος, ἀλλὰ παρατηροῦσιν ὅτι αἱ πλεῖστοι τῶν Ἀκαδημιῶν τούτων ἀπετέλουν κατ' ἀρχὰς μικρὰς τοπικὰς συγκεντρώσεις ἐπιστημόνων ἄνευ σαφῶς καθορισμένου σκοποῦ, ὡς ἐκδήλωσιν τοῦ ἀναγεννωμένου καὶ τὴν ἀχλὺν τοῦ μεσαίωonos προσπαθοῦντος ν' ἀποβάλλῃ ἀνθρωπίνου πνεύματος. Τοιαῦται Ἀκαδημίαι ὑπῆρχον ἐν Ἰταλίᾳ καὶ μόνον κατὰ τὸν 16 αἰῶνα περὶ τὰς 550 (J. C. Poggendorff).

Κατὰ τοὺς ἀνωτέρω συγγραφεῖς ἐπέδρασεν μεγάλως ἐπὶ τῆς ἰδρύσεως ἀκαδημιῶν, αἵτινες ἀπεσκόπουν τὴν ἔρευναν τῆς φύσεως, ἰδίως ὁ μέγας φιλόσοφος καὶ μαθηματικὸς Francis Bacon, δώσας τὴν κατεύθυνσιν τῆς ἐρένης τῶν φυσικῶν φαινομένων καὶ τῆς πρὸς τοῦτο χρησιμοποιήσεως θετικῶν μεθόδων. Οὗτος εἶχεν συγγράφει, πιθανῶς κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη τῆς ζωῆς του, ἐν ἔτει 1623-24, πολιτικὸν μυθιστόρημα μὴ ἀποπερατωθέν, ἡ Νέα ἀτλαντὶς (New Atlantis). Διὰ

τούτου προσπαθεῖ ὁ Bacon νὰ ἐμφανίσῃ πολιτείαν καθοδηγουμένην ὑπὸ Ἰδρύματος ἐρευνητικοῦ τῶν φυσικῶν ἐπιστημῶν, μεγίστου κύρους καὶ δικαιοδοσίας, ἰδρύματος ὁποίου μόλις ἡ σημερινὴ πρόοδος τῶν φυσικῶν ἐπιστημῶν ἐκατόρθωσεν νὰ ἀποκτήσῃ. Τὸ σύγγραμμα τοῦτο ἐπέδρασεν κατὰ τοὺς ἄνω ἐρευνητὰς μεγάλως ἐπὶ τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος τῆς ἐποχῆς ἐκείνης καὶ ἔδωσεν νέαν ὥθησιν καὶ νέαν κατεύθυνσιν πρὸς ἐξερεύνησιν τῆς φύσεως ὅλως ἀντιθέτου πρὸς τὴν τοῦ μεσαίωonos.

Ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν ταύτην ἰδρύθη τὸ πρῶτον ἐν Oxford ὑπὸ τοῦ γερμανοῦ Theodor Haak (γεννηθέντος παρὰ τὸ Worms ἐν ἔτει 1605), τὸ Invisible resp. Philosophical College ἐξ οὗ ἐν ἔτει 1652 προέκυψεν ἡ Royal Society τοῦ Λονδίνου, ἐν ἔτει δὲ 1665 ἰδρύθη ἡ Académie des Sciences τῶν Παρισίων κατὰ δὲ τὸ ὑπόδειγμα τούτων ὅλαι αἱ λοιπαὶ Ἀκαδημαίαι.

Ὑπὸ τὸ πνεῦμα τοῦτο ἰδρύθη ἐν ἔτει 1652 ἐν Schweinfurt καὶ ἡ ἐν λόγῳ Ἀκαδημία, ὑπὸ τεσσάρων Ἰατρῶν τοῦ Ἰωάννου Λαυρεντίου Bausch καὶ τῶν Feler, Matzger, καὶ Wohlfarth κατ' ἀρχὰς πρὸς ἐξερεύνησιν ἱατρικῶν ἰδίων ζητημάτων.

Τὴν ἐπίδρασιν ταύτην τοῦ Bacon πρὸς ἴδρυσιν τῆς ἄνω ἀκαδημίας ἐπιβεβαίωι ὁ Vockerodt μέλος τῆς Ἀκαδημίας κατὰ τὸ ἔτος 1704 ἥτοι 50 ἔτη μετὰ τὴν ἴδρυσιν αὐτῆς. Ἀλλὰ τὸ κύριον αἴτιον τῆς μεγάλης ἐπιτυχίας τῆς Ἀκαδημίας ἀπὸ τῆς ἰδρύσεως αὐτῆς ὑπῆρξεν, ἡ ἀναγέννησις τοῦ γερμανικοῦ πνεύματος μετὰ τὴν κατάπτωσιν τὴν παρακολουθήσασαν τὸν 30^ετῇ πόλεμον καὶ τὴν αἰσθητὴν γενομένην ἀνάγκην τῆς συνεννοήσεως τῶν ἐπιστημόνων πέραν τῶν στενῶν ὁρίων τῶν μικρῶν γερμανικῶν χωρῶν. Οὕτω ἡ μικρὰ αὕτη ἔνωσις ὀλίγων ἐπιστημόνων ἀπέκτησεν τόσον ταχέως ὅχι μόνον πανγερμανικὴν ἀλλὰ καὶ διεθνῇ σημασίαν, γενομένη ὁ φορεὺς τοῦ νέου γερμανικοῦ ἐρευνητικοῦ πνεύματος.

Κατὰ τὸ ἔτος 1932 ἐξελέγη ὁ νῦν Πρόεδρος τῆς Ἀκαδημίας, ὁ διάσημος ἐρευνητὴς καὶ καθηγητὴς τῆς Φυσιολογίας ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ τῆς Halle, Emil Abderhalden. Οὗτος νέον καὶ ἀκάθεκτον πνεῦμα ἐνεφύσησεν εἰς τὰ ἔργα τῆς Ἀκαδημίας. Ὁ ἀριθμὸς τῶν μελῶν ηὐξήθη διὰ τῆς συμμετοχῆς τῶν προεχουσῶν ἐπιστημονικῶν φυσιογνωμιῶν ὅλου τοῦ κόσμου. Τὸ Ἀρχεῖον συνεπληρώθη, ἡ Βιβλιοθήκη ἐπλουτίσθη διὰ τῶν δημοσιευμάτων ὅλων τῶν μελῶν. Ἦρχισεν δὲ ἀπὸ τοῦ 1932 ἐκδιδόμενον νέον περιοδικὸν ἐπὶ ὅλως νέων ἀρχῶν βασιζόμενον τὸ Nova acta Leopoldina.

Σκοπὸς τοῦ περιοδικοῦ τούτου εἶναι ὅχι ν' αὐξήσῃ ἀκόμη κατὰ ἓν, τὰ πολυάριθμα ἐν Γερμανίᾳ ἐκδιδόμενα τοιαῦτα, ὥς ὁ ἴδιος ὁ ἰδρυτὴς αὐτοῦ τονίζει, καὶ ὀλιγότερον ἀκόμη νὰ συναγωνισθῇ τοῦτο ἕτερον, ἀλλὰ νὰ ἐκπληρώσῃ ἴδιον ἀνώτε-

ρον προορισμόν, ἀνάλογον πρὸς τὸ κῦρος τῆς Ἀκαδημίας. Σκοπὸς αὐτοῦ εἶναι ὅθεν ἡ δημοσίευσις ἐξαιρέτου σημασίας ἐρευνητικῶν ἐργασιῶν, αἵτινες ὡς ἐκ τῆς ἐκτάσεως αὐτῶν, εἴτε ἔνεκα τῆς πληθύος τῶν περιλαμβανομένων σχεδιαγραμμάτων, πινάκων ἢ εἰκόνων δὲν εἶναι δυνατόν νὰ συμπεριληφθοῦν εἰς ἓν τῶν συνήθων περιοδικῶν, ὡς ἀπαιτοῦσαι μέγαν χῶρον καὶ οὖσαι λίαν πολυδάπαναι. Φιλοξενεῖ ἐπομένως τὸ περιοδικὸν τοῦτο ἐργασίας, αἵτινες ἄλλως δυσκόλως θὰ ἔβλεπον τὸ φῶς τῆς δημοσιότητος.

Δεύτερον γίνονται δεκταὶ πρὸς δημοσίευσιν ἐργασίαι συνοψίζουσαι τὸ μακροχρόνιον ἐρευνητικὸν ἔργον ἐνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ ἐρευνητικοῦ ἐπὶ θέματος ἐξαιρέτου ἐπιστημονικῆς σημασίας, παρεχομένης οὕτω εἰς αὐτὸν τῆς εὐκαιρίας νὰ συντονίσῃ πολλὰς κατὰ διαφόρους ἐποχὰς δημοσιευθείσας πραγματείας αὐτοῦ εἰς μίαν τελικὴν, περιλαμβάνουσαν τὰ ὅριμα καὶ ὁριστικὰ πλέον προκύψαντα πορίσματα τῆς μακροῦς αὐτοῦ ἐργασίας.

Τρίτον δημοσιεύονται περιλήψεις σπουδαίων ἐπιστημονικῶν ἐργασιῶν ὡς πρόδρομος ἀνακοίνωσις πρὸς τήρησιν προτεραιότητος, καὶ τέλος τὰ πρακτικὰ τῶν τακτικῶν συνεδριάσεων τῆς Ἀκαδημίας, αἵτινες λαμβάνουσι χώραν κατὰ Πέμπτην ἐκάστης 3^{ης} ἐβδομάδος τοῦ μηνός.

Τὰ μέλη τῆς Ἀκαδημίας ἀνέρχονται σήμερον εἰς 905 ἔξ ὧν 487 εἶναι Γερμανοὶ καὶ 418 ἐπιφανεῖς ἐπιστήμονες ἔξ ὅλου τοῦ λοιποῦ κόσμου. Οὕτω ἀνέρχεται ὁ ὀλικὸς ἀριθμὸς τῶν χρηματισάντων μελῶν εἰς 4140.

Τὸ δὲ ἀνωτέρω ἀναφερόμενον περιοδικὸν *Nova acta Leopoldina* ἀνταλλάσσεται πρὸς 565 περιοδικά, ἐτέρων ἐπιστημονικῶν σωματείων, ἅτινα ἐδρεύουσι εἰς 220 πόλεις, καὶ πρὸς πλέον τῶν 1000 ἐτέρων ἐπιστημονικῶν περιοδικῶν.

Προτείνω ὅθεν ἵνα καὶ ἡ ἡμετέρα Ἀκαδημία ζητήσῃ τὴν ἀνταλλαγὴν τοῦ Περιοδικοῦ τούτου πρὸς τὰ πρακτικὰ αὐτῆς, ἐπ' εὐκαιρίᾳ δὲ τοῦ ἑορτασμοῦ τῆς 250 Ἐπετηρίδος τῆς διασήμευ ταύτης Ἀκαδημίας, ἀποσταλῶσιν συγχαρητήρια ἐκ μέρους τῆς ἡμετέρας Ἀκαδημίας ἢ καὶ ν' ἀντιπροσωπευθῇ αὕτη κατὰ τὴν ἐξαιρετον ταύτην ἑορτήν.

ΑΠΟΝΟΜΗ ΒΡΑΒΕΙΟΥ ΚΙΤΣΟΥ ΜΑΚΡΥΓΙΑΝΝΗ

Ὁ Γενικὸς Γραμματεὺς ἀναγινώσκει ἑκθεσίν του περὶ τῆς ἀπονομῆς τοῦ βραβείου Κίτσου Μακρυγιάννη εἰς τὸν πλοίαρχον τοῦ Β. Ν. κ. Ι. Λαζαρόπουλον.

«Συμφώνως πρὸς τὴν διαθήκην τοῦ ἀειμνήστου στρατηγοῦ **Κίτσου Μακρυγιάννη** ἡ Ἀκαδημία ἀπονέμει σήμερον μετὰ γνώμην τῆς τάξεως τῶν Γραμμάτων καὶ Τεχνῶν τὸ δμῶνυμον ἐκ δο. 10.000 βραβεῖον εἰς τὸν κύριον *Ἰωάννην Ἀθαν.*